

Sygn. akt II UK 75/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku J. K.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.  
o prawo do emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 30 października 2013 r. oddalił apelację wnioskodawcy J. K. od wyroku oddalającego jego odwołanie od decyzji pozwanego z 3 kwietnia 2012 r., którą odmówiono wnioskodawcy wcześniejszej emerytury wobec braku wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Spór dotyczył okresu od 1 października 1990 r. kiedy wnioskodawca jako lekarz weterynarz nie był już pracownikiem, lecz prowadził działalność gospodarczą i zawierał zlecenia z Wojewódzkim Lekarzem Weterynarii. Sąd decyzję pozwanego uznał za prawidłową, gdyż zgodnie z art. 32 ustawy emerytalnej i rozporządzeniem wykonawczym z 7 lutego 1983 r. oraz utrwalonym orzecznictwem, tylko zatrudnienie pracownicze w szczególnych warunkach może być kwalifikowane jako praca w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszej emerytury.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego (art. 184 § 1 ustawy emerytalnej oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku „zgodził się”, „iż istnieje ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego w zakresie, w jakim odmawia zaliczenia do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu prowadzenia działalności gospodarczej”. Jednak lekarze weterynarii „zmuszeni byli rozwiązywać stosunki pracy w związku z tym, że w lecznictwie weterynaryjnym w tamtym czasie nastąpił brak zatrudnienia na podstawie umowy o pracę”. „Lekarze weterynarii musieli kontynuować wykonywanie zawodu w ramach działalności gospodarczej, oraz w ramach umowy zlecenia, w której Urząd Wojewódzki w G. – Wojewódzki Lekarz Weterynarii zlecał wykonywanie czynności w zakresie zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych” (...). Ubezpieczony pracę w zakresie rozpoznawania, zwalczania i zapobiegania chorob zaraźliwych wykonywał także na podstawie umów zlecenia. (...) Praca lekarza weterynarii, w tym ubezpieczonego w zakresie czynności wynikających z umów zlecenia podlegała nadzorowi powiatowego lub wojewódzkiego lekarza weterynarii. Praca wnioskodawcy wykonywana na podstawie umowy zlecenia miała charakter pracy wykonywanej na podstawie umowy o pracę, chociażby ze względu na jej konkretny i stały rodzaj, nadzór ze strony Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w G. oraz urzędowe stawki wynagrodzenia (...). Istnieje potrzeba wykładni § 4 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w odniesieniu do okresu prowadzonej przez ubezpieczonego działalności gospodarczej po rozwiązaniu umowy o pracę w wymiarze brakującym do 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Duże wątpliwości budzi stosowanie wyłącznie wykładni językowej, jak to przyjął Sąd Apelacyjny, do sytuacji ubezpieczonego związanej z kontynuacją wykonywania zawodu lekarza weterynarii w ramach działalności gospodarczej i umów zlecenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana we wniosku podstawa nie spełnia się jako przesłanka przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Przedmiotem zainteresowania tej przesłanki jest sam przepis prawny, ze względu na wskazaną w nim kwalifikowaną potrzebę wykładni. Natomiast ocena zastosowania prawa w indywidualnej sprawie skarżącego, to domena podstawy przysądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. i do tej podstawy wnioszek nie odwołuje się.

Wniosek nie wykazuje rozbieżności w orzecznictwie. Przy niemałej liczbie spraw o wcześniejszą emeryturę za pracę w szczególnych warunkach orzecznictwo zgodnie przyjmuje, że przepisy o pracy w szczególnych warunkach (art. 32 ustawy emerytalnej i rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.) dotyczą tylko pracowników. Oceny tej nie zmienia ani nie podważa odwołanie się do ustawy zasadniczej. Innymi słowy wykładnia jakiej domaga się skarżący w podstawie przysądu (wniosku) nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa, co jakościowo nie ma rangi podstawy przysądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Przyjęcie wykładni proponowanej przez skarżącego byłoby niezgodne z ustawą (*contra legem*). Wówczas prawo do wcześniejszej emerytury za pracę w szczególnych warunkach nie miałby swego ograniczenia.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.